

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਇੱਕ

ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਦੂਤ: ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਤੋਂ ਛਾਂਟਣ ਤੱਕ

Jeff Pippenger

2024-02-29

ਉਹ ਹਫ਼ਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ-ਅੰਤਰਾਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨੁਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰਵਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪਰ ਉਹ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਕੇ, ਅਡੋਲਤਾ ਨਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਤੱਕਣ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹਾ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਤਦ ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਚੀਕੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰ ਲਏ, ਅਤੇ ਇਕਮੱਤੀ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਝਪਟ ਪਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਪੱਥਰਵਾਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੌਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਤੀਫ਼ਾਨ ਉੱਤੇ ਪੱਥਰ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ। ਅਤੇ ਉਹ ਘੁੱਟਣੇ ਟੇਕ ਕੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਹ ਪਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੇਖੇ ਨਾ ਲਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਸੁੱਤ ਗਿਆ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 7:55-60.

ਜਦੋਂ ਸਤੀਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੀਕਾਏਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਸੀ।

“ਤਦ ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ [ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ] ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰੇਗਾ।’ ਉਦਾਰਕ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ; ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਮਸੀਹ ਆਪ; ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰੈਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ। ‘ਅਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਭੇਟ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।’ ਦਾਨੀਏਲ 9:27. ਈਸਵੀ ਸੰਨ 31 ਦੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ, ਜੋ ਸੱਚਾ ਬਲੀਦਾਨ ਸੀ, ਕਲਵਰੀ ਉੱਤੇ ਅਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਤਦ ਮੰਦਰ ਦਾ ਪਰਦਾ ਦੋ ਫਾੜ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਲੀਦਾਨੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਭੇਟ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣ।”

“ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ—ਸੱਤ ਸਾਲ—ਈਸਵੀ ਸੰਨ 34 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਸਤੀਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਚੋਲੇ, ਜੋ ਤੜਪਾਹਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ‘ਹਰ ਥਾਂ ਜਾ ਕੇ ਬਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਫਿਰੇ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 8:4); ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਾਊਲ ਜੋ ਪੀੜਨਹਾਰ ਸੀ, ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਬਣ ਗਿਆ।” *The Desire of Ages*, 233.

ਸਾਲ 34 ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਹਫ਼ਤਾ (ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਦਿਨ) ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਤਿਆਗਿਆ ਗਿਆ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਚਾ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ‘ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀਰਜਵਾਨ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਯਹੂਸਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਨੂੰ ਈਸਵੀ ਸੰਨ 66 ਤੋਂ 70 ਤੱਕ ਦੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਤੱਕ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ ਦੀਆਂ ਉਹ ਆਯਤਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਹਫ਼ਤਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬੁਤਪਰਸਤ ਰੋਮ (ਉਹ ਸਰਦਾਰ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ) ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰੇਗਾ; ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੀਰਘਸਹਿਣ ਵਾਲੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ

ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾਈ ਦੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

“ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਕੌਮ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਰੱਖਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਚੀਰਘ-ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਅਦਭੁਤ ਸੀ। ਬੇਫਲ ਰੁੱਖ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਯਹੂਦੀ ਕੌਮ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਰਤਾਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ‘ਇਸ ਨੂੰ ਕੱਟ ਸੁੱਟੋ; ਇਹ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?’ (Luke 13:7) ਪਰ ਦਿਵਯ ਦਇਆ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਬਚਾ ਰੱਖਿਆ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜੇਹੇ ਸਨ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੌਮ ਤੋਂ ਅਗਿਆਨ ਸਨ। ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਜੋਤ ਪਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਤਿਰਸਕਾਰਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੇਰਤਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏਗੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਕੇਵਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਜੋਤ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦੱਤ ਹੋਰ ਜੋਤ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਦੋਂ ਉਹ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅਧਰਮਤਾ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ ਭਰ ਦਿੱਤਾ।”

“ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵੱਲ ਲੰਬੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨੇ ਕੇਵਲ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿੱਦੀ ਅਣਪਸ਼ਚਾਤਾਪਤਾ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪੱਕਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਘ੍ਰਿਣਾ ਅਤੇ ਕਠੋਰਤਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਇਆ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਹਟਾ ਲਈ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾਈ ਆਪਣੀ ਰੋਕਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੌਮ ਉਸ ਨੇਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਤਿਰਸਕਾਰਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉਗ੍ਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹੀਨ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ। ਮਨੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਉਹ ਵਿਚਾਰ-ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ—ਉਤੇਜਨਾ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਠੋਰਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਹੋ ਗਏ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕੌਮ ਵਿੱਚ, ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਨੀਵੇਂ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰ, ਸ਼ੱਕ, ਈਰਖਾ, ਘ੍ਰਿਣਾ, ਕਲਹ, ਬਗਾਵਤ ਅਤੇ ਕਤਲ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਾਪੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ। ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੇਕਾਬੂ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਾਲਿਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਮੰਨ ਲਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਝੂਠੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਣਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ: ‘ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਅੱਗੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਓ।’ ਯਸਾਯਾਹ 30:11। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਭੈ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਛੋੜਾ ਨਹੀਂ ਪਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੌਮ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਨਾਗਰਿਕ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ।” ਦਿ ਗ੍ਰੇਟ ਕਾਂਟ੍ਰੇਵਰਸੀ, 27, 28.

ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਵਲ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ। ਸੰਨ 34 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਸਤੀਫ਼ਨ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਘਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਦ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਗ਼ੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਲਈ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ।

ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ ਵਜੋਂ, ਮਲਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਸ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਲਈ ਅਲੱਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪਾਸੇ ਕਰਕੇ ਤਿਆਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਵੀ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਵੀਂ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਪੂਜਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ। ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ

ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਦੂਤ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਸ ਕਾਰਜ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ।

ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਉਹ ਦੋ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਹ ਵਸਤੂ-ਪਾਠ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਈ। ਜਦੋਂ ਵਾਚਾ ਦਾ ਦੂਤ ਮਲਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛਾਂਟਦਾ ਵੀ ਹੈ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਭੇਟ ਉਤਪੰਨ ਹੋਵੇ।

ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸਹਾਰ ਸਕੇਗਾ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੌਣ ਠਹਿਰ ਸਕੇਗਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁਧਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧੋਬੀ ਦੇ ਸਾਬਣ ਵਰਗਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਣ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਂਗ ਬੈਠੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਵਾਂਗ ਮਲਿਨਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਧਰਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਯਹੋਵਾਹ ਲਈ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ। ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਭੇਟ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਤਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ। ਮਲਾਕੀ 3:2-3.

ਮਲਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ, ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ੁੱਧੀਆਂ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਉਸ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਸੋਨੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

“ਸੈਨੇਟੋਰਿਅਮ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਮਾਣਾ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੋਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਰਹਿਤ ਹਨ। ਆਤਮ-ਨਿਰਭਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਲੋੜ ਵੱਲੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਮਨ-ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ, ਧਾਰਮਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੇਂ, ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਲੋੜ ਹੈ।” Testimonies, volume 4, 558.

ਮਲਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ, ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ੁੱਧੀਆਂ ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਦੀ ਸਮਝ ਦੀ ਇਕ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਇਹ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਬਚਨ ਸ਼ੁੱਧ ਬਚਨ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਤਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਚਾਂਦੀ, ਸੱਤ ਵਾਰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਜ਼ਬੂਰ 12:6.

ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਦੂਤ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਚਾਈ ਰਾਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰ; ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ 17:17.

ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਦੂਤ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਲਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਤੀਜਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਵਿੱਚ ਚਾਰ-ਪੱਖੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਖਲਿਹਾਣ ਨੂੰ ਝਾੜਨ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਿਆਗੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾਉਦੀਕਿਆ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਉ-ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪ ਵਿਖਾਏ। ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਹਕੀਕਤਾਂ ਨੂੰ “ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋਧ” ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਜਿਸ ਦੂਤ ਨੇ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਅਜੇਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਤਿਆਗੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।

“ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਤ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਤਿਆਰ ਕਰੇ। ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਡਾਂਟਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਨਿਡਰ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਲੂਕਾ, ਉਸ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਲਿਆਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਿਤਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਲ ਫੇਰ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਲ ਲਿਆਵੇ; ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਇੱਕ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਤਿਆਰ ਕਰੇ’ (ਲੂਕਾ 1:17)।”

“ਫਰੀਸੀਆਂ ਅਤੇ ਸਦੂਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਲਈ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਹੇ ਸੱਪਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਲਈ ਚੇਤਾਇਆ ਹੈ? ਇਸ ਲਈ ਤੋਬਾ ਦੇ ਯੋਗ ਫਲ ਲਿਆਓ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਤਾ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਬਰਾਹਾਮ ਲਈ ਸੰਤਾਨ ਖੜੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਕੁਹਾੜਾ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਉਹ ਦਰੱਖਤ ਜੋ ਚੰਗਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਵੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੋਬਾ ਲਈ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮੈਥੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅੱਗ ਨਾਲ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਵੇਗਾ; ਜਿਸ ਦਾ ਸੂਪ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਲਿਹਾਣ ਨੂੰ ਭਲੀ-ਭਾਂਤ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ; ਪਰ ਭੁੱਸ ਨੂੰ ਉਹ ਅਣਬੁੱਝਣ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜ ਦੇਵੇਗਾ’ (ਮੱਤੀ 3:7-12)।”

“ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੁਰਹੀ ਵਾਂਗ ਉੱਚੀ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ‘ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਦਿਖਾ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ’ (ਯਸਾਯਾਹ 58:1)। ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਸਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਐਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਇੰਨਾ ਨਿਡਰ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪੁਰਾਤਨ ਨਬੀਆਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਵੇ, ਪਤਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਤੋਬਾ ਲਈ ਬੁਲਾਵਾ ਦੇਵੇ।” Selected Messages, book 2, 147, 148.

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਉਹ ਦੂਤ ਸੀ ਜੋ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੂਜਾ ਦੂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦਾ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੇਵਕ ਇਲਿਆਹ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਗਵਾਨ ਯੂਹੰਨਾ ਵਾਂਗ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਬੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੁਹਾੜੀ ਨੂੰ ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੋਬਾ ਦੇ ਯੋਗ ਫਲ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ।” Early Writings, 233.

ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਤਰਕ-ਵਿਤਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹਾ ਬਾਰੇ ਇਕ ਝੂਠੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। “ਮਸੀਹਾ” ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਕ੍ਰਿਸਤ” ਲਈ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ”।

ਉਹ ਬਚਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦਿਆਂ—ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ—ਉਹੀ ਬਚਨ, ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਦਾ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਗਲੀਲ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ; ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਾਸਰਤ ਦੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਕੀਤਾ; ਜੋ ਭਲਾਈ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੇਠ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 10:36-38।

“ਮਸੀਹਾ” ਅਤੇ “ਕ੍ਰਿਸਟ” ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ “ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸਟ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੱਕ ਨਾ ਤਾਂ ਮਸੀਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸਟ। ਉਸ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਸ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਉਤਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਉਸ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਨਾਲ ਵੀ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਉਤਰਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਵਾਦ-ਪ੍ਰੀਤ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ—ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਕਿ ਮਸੀਹਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਕੌਮ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਜੋ “ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਮਿੱਧੀ” ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਤੱਤ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਸੀ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਉਹ ਲਾਗੂਕਰਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮਿਲੇਨੀਅਮ ਬਾਰੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਮੰਨਣ ਵੱਲ ਝੁਕਦੇ ਸਨ। ਮਿਲੇਨੀਅਮ ਬਾਰੇ ਉਹ ਝੂਠਾ ਮਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਮਿੱਧੀ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਬਾਰੇ ਉਸ ਝੂਠੇ ਮਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਰਕ-ਵਿਤਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਹੂਦੀ ਮੰਨਦੇ ਸਨ।

ਉਹ ਦੋ ਗਵਾਹ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਅੰਤਿਮ ਵਰਖਾ ਦੇ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਪੁਰਤੀ ਵਿੱਚ “ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ” ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇ। ਉਸ ਝੂਠੇ ਅੰਤਿਮ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ “ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ” ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਹਰ ਉਹ ਰੁੱਖ ਜੋ ਚੰਗਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਵੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,” ਜਦੋਂ “ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰੋਧ” ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਿਲਰ ਦੀ ਇਸ ਪਛਾਣ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਲੇਸ਼ ਸਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਓ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤਾਂ ਸਮੇਤ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਧਧਕਦੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ; ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮਹਿਮਾ ਤੋਂ ਸਦੀਵੀ ਨਾਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਭੋਗਣਗੇ। 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:7-9.

ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਵਾਚਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਝੂਠਾ “ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ” ਵਾਲਾ ਅੰਤਿਮ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਘੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਲਈ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਲਈ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜੋ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪੱਖਾ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਖਲਿਹਾਣ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ “ਸੁੱਧ” ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਮ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਜਿਸ ਦੀ ਸੁੱਧ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਖਲਿਹਾਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਣਕ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ।” ਮੱਤੀ 3:12। ਇਹ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੂਸਾ ਕਣਕ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾੜਨਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਧਰਮੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਸੰਸਾਰ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤੇ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਮੁੜ ਗਏ। ਅੱਜ ਵੀ ਬਹੁਤੇ ਇਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਅੱਜ ਪਰਖ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਫ਼ਰਨਹੂਮ ਦੀ

ਸਭਾ-ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸੱਚਾਈ ਹਿਰਦੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਉਹ ਆਤਮ-ਤਿਆਗੀ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਧਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਠੋਸ ਖਾ ਕੇ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਚੇਲੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, 'ਇਹ ਕਠਿਨ ਬਚਨ ਹੈ; ਇਸ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ?' ਯੂਗਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ, 392.

ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੱਥਕੂਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦਾ "ਵਿਵਾਦ" ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਉਹ ਵਚਨ ਹਨ ਜੋ ਭੂਮੇ ਨੂੰ ਗੇਹੂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਲੱਗਵਾ ਉਹ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਹੈ ਜੋ ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਆਇਤ ਚੌਦਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹੱਥਕੂਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ ਪੱਚੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਅੱਧੀ-ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅੰਤਰੇਗਤਵਾ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡਾ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ। ਤਦ ਹੀ ਵਾਚਾ ਦਾ ਦੂਤ ਅਚਾਨਕ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਅੰਦੋਲਨ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਸੁੱਧੀਕਰਣਾਂ ਅਤੇ ਪਾਕ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਤੀਸਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 1863 ਵਿੱਚ ਲਾਓਦੀਕਿਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ; ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਿਰੀ ਤੀਜੇ ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਤੇ ਸੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਰ ਜੋ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੇ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਆਏ ਤੀਜੇ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

"ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਨੇਕ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਧੀਨ ਦੁਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਤੀਜੇ—ਉਸ ਆਖ਼ਰੀ ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ—ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਗਏ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਆਖ਼ਰੀ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੁਖ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। "

"ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਬੜੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਾਂ ਜਾਂ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ।" Review and Herald, October 31, 1899.

ਭਵਿੱਖਦਰਸ਼ੀ ਇਤਿਹਾਸ, ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਸਫਲਤਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। 1850 ਤੱਕ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਖਿਆ।

"ਪੂਰੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ 26 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਕਰਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੁਰਖ ਅਤੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਅੱਧੇ ਜਾਗਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ 'ਰਾਂਦਗੀ-ਝਾੜੂ' ਵਾਲਾ 'ਮਨੁੱਖ' ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬੁਹਾਰੇ ਜਾ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਖਸ਼ੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਣ। ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਵਿਨਾਸ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚੰਡ ਬਵੰਡਰ ਵਾਂਗ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।' ਮੈਂ ਦੂਤ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਵੇ ਜੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਭੁੱਖੀਆਂ ਭੇੜਾਂ ਨੂੰ ਖੁਰਾਕ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਣ, ਜੋ ਆਤਮਿਕ ਭੋਜਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।"

“ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਮਰਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਜੋ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਧਨ ਰੋਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੰਨਾ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਦੂਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਹਟਾ ਦੇਵੋ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਰਜ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਪਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, [Matthew 19:16–22.] ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਮੜਦੀ ਹੋਈ ਮਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲੰਘ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਿਲਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਖਜ਼ਾਨਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ।” *Review and Herald*, April 1, 1850.

1850 ਵਿੱਚ, ਮਿੱਟੀ-ਝਾੜੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ, ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਦੂਤ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਅੱਜ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਅਤੇ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਉਹੀ ਰਸਤਾ ਤੈਅ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਚਲੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਵਯ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਾੜਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਧਰਮਿਕਤਾ ਨਾਲ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ, ਠੋਸ ਖਾਧੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਵਾਂਗ, ਕਦੇ ਵੀ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਤੁਰਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਬਚਨ ਪੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੂਘ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਖਲਿਹਾਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ।” *Signs of the Times*, May 15, 1901.